
Där så varit möjligt har försök gjorts att skapa önskvärda varianter till efterlederna "-vägen" och "gatan". Så t ex år 1958 vid namngivning inom villaområdet Gustavsfält, då Rundan, Svängen, Smygen och Kroken inte mötte någon kritik. Namnen motiverades av gatornas form i stadsplanen och var också avsedda att rent språkligt ge en viss egenart åt gatunamnen inom området. Kring de samtidigt föreslagna Madängsvägen och Vipelyckan (på 1806 års skifteskarta över området återfanns med nästan exakt lokalisering benämningen "Wipelycke Kroken" och härav blev förstås två gatunamn!) blåste det däremot upp en strid med poänger, sedan en välförständig ledamot av drätselkammaren anmärkt på namnen ur rent språkliga synpunkter, vilket föranledde återremiss. Rätt vidlyftiga forskningar i ordböcker och litterära källor företogs, särskilt beträffande "madäng". Förslagsställaren, som inte ville ge sig utan kamp, kom slutligen på den fruktbara idén att konsultera en fackman och vände sig till den icke obekante språkmanen och specialisten på sydhalländska dialekter och språkbruk, fil. dr. Ernst Wigforss - tillika född och uppvuxen i Halmstad och kanske mera känd som mångårig finansminister - med bl a följande rader, vilka samtidigt kan tjäna som illustration till ett vanligt dilemma för en namngivare:

"Jag tar mig härmed friheten besvära dr Wigforss i en språklig angelägenhet, som jag vågar hoppas kan ha ett visst intresse eftersom den berör Eder födelsestad.

Vid exploatering av nya bostadsområden skall ju gator, kvarter etc. ha namn. Kvarternamn föreslås av stadsingenjören - egentligen mest i hans egenskap av fastighetsregister förare - via byggnadsnämnden och fastställes av magistraten, och det brukar i allmänhet vara en enkel match. Dopet av gatunamn anses däremot vara en fråga av sådan vikt att den måste avgöras av stadsfullmäktige och sålunda dessförinnan manglas i drätselkammarens tekniska avdelning samt drätselkammarplenum. Meningarna brukar gå starkt isär, då alla anse sig lika sakkunniga i ämnet, och debatterna fortsätta mången gång i stor stil i stadsfullmäktige. Även i gatunamnsfrågor har här i Halmstad stadsingenjören av ålder framlagt förslag och alltså ensam motsvarat andra städers namnberedning.

Det är under sådana förhållanden naturligt att förslagsställaren får uppbära åtskillig kritik. Merendels fördrager han denna kritik med jämnmod och producerar snällt nya (och i regel sämre) förslag, i förhoppning att de skola f alla kommunalmännen bättre på läppen. Men ibland tar man sig för att kritisera namnförslagen ur rent språklig synpunkt, och då är i regel kritikerna ute på lika hal is som den ensamme förslagsställaren. Förslagsställaren bör i sådana fall - om han icke även nu väljer den bekvämare utvägen att resignera - anropa en språkman av facket. Om den språkliga fejden äger rum i södra Halland, faller det sig rätt naturligt att vända sig till Eder.

Till sist kan jag inte neka mig nöjet att som ett kuriosum återge följande litterära citat, som jag funnit i Östergrens ovan anförda arbete under ordet 'mad': - 'Och vipor skria över äng och mad' (Emil Kléen)! Det skulle glädja inte bara mig utan också mina kritiker i drätselkammaren mycket om dr Wigforss ville ha älskvärdheten ägna de här framlagda namnfrågorna en stunds studium. Jag dristar mig att på förhand uttala vår tacksamhet."

Wigforss svarade med följande lilla brev:

*"Lund d. 22.3.58.
Bäste Stadsingenjör Håkansson.*

Först en ursäkt för dröjsmålet med svar. Men brevet kom just då jag hade en släng av influensa och blev lagt undan. För övrigt är jag rädd att en språkman inte i det här fallet kan komma med andra argument än en lekman. Men madäng är nog inte en dubbling. Mad är inte alldeles detsamma som äng. Det finns många sorters ängar. Så i det fallet skulle jag utan tvekan anse namnet oanripligt. Med lycka är det lite värre, eftersom den allmänna språkkänslan i våra trakter nog fortfarande säger att lycka är något inneslutet. Men sådana motsägelser är säkert vanliga vid namngivning och i det här fallet stöter inte Vipelyckan mej så mycke att jag skulle ha gjort någon invändning. För övrigt är Stadsingenjörens forskning i hithörande litteratur så grundliga att sakkunskapen är betydligt större än min. Men det var roligt att höra från Halmstad, så jag tackar för frågorna.

*Med hälsningar
Ernst Wigforss".*

För den som hört Wigforss tala eller läst hans charmfulla memoarer är stilen omisskännlig. Brevet inflöt naturligtvis in extenso i remissvaret, och med detta auktoritativa stöd för namnen kunde utgången inte bli mer än en. De gick igenom utan knyst.

Ur boken "Halmstads gatunamn" av förre stadsingenjören i Halmstad Valter Håkansson.